

Grigore Șoitu

Spam

spa(s)mul lui Grigore Șoitu (Timișoara, Editura „Brumar”, 2007) este una dintre cărțile caracteristice ultimilor ani. refractară ca formă și format, densă ca mesaj, o broșură citibilă în 10 minute. despre viață și despre moarte. iar textele, extrem de diverse, de neconvenționale.

nu l-am citit până acum pe grigore șoitu, dar îl descopăr ca un ins blazat, sătul de viață (de asta!), dornic de a evada dintr-un București sufoca(n)t, exilat undeva pe net, în grupul amicilor de pe hyperliteratura, construindu-și un univers paralel, o lume lipsită de prejudecăți, unde frustrările se pot exprima liber. nu întâmplător, parte a textelor din acest volum preiau discuții de pe forum sau conversații pe mess în tentativa de a da senzația vieții nude, a (e)realității imediate: „*fraților,/ hai să vă dau o bombitsă.../ e proaspătă.../ e fierbinte.../ și e numai a noastră!/ cine credeți că-i noul redactor-șef al revistei Tomis?/ aud?/ cine?/ cine?!/ ați ghicit?/ george vasilievici!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!/ deci acum știți ce să faceți cu storcoșitele...mugurgrosu@yahoo.com // atenție la prafuri... gs@seanet.ro // ei bine grosule la tomis a început dictatura./ și în ceea ce privește prafurile, nu îți face griji/ Grigore, e curat, le trag eu mereu pe nas, doar sunt/ narator... gvasilievici@yahoo.com*”

îmi place la acest grigore șoitu sictirul de factură avangardistă. el pare a scrie în dorul lelii, ca sub presiune, mașinal: „*armezi/ tastatura/ încarci/ literele/ până la/ refuz/ miezul/ warp/ este/ fierbinte/ se aud/ click-uri/ răzlețe/ cabluri/ trans/ lucide/ prin care/ limfezi/ fericit/ switch-uri/ simple/ legate/ de vene/ ca niște/ perfuzii/ tastezi/ cu dosul/ palmei/ în răcoarea/ perfidă/ negru/ pe margini/ atent la/ degetul/ tăiat*”. și cum situația nu i se potrivește, aruncă frânturi, fragmentează discursul poetic, dând senzația de înstrăinare. ca și cum poezia i-ar repugna, dar n-are ce-i face. în fapt, el textele sale sunt asemenea unui elastic bine întins, gata să pocnească de poezie, de trăire intensă.

oricât de nonconformistă ar putea/ar vrea să pară, cartea lui grigore șoitu reușește un lucru rar astăzi: să transmită ceva. Fie că acel ceva este monotonia existențială a individului condamnat să stea în rahova, la etajul nouă, și să meargă pe la tot soiul de interviuri pentru a obține joburi, fie că e vorba despre dragostea pentru soție și pentru cele două fiice, Miruna și Maria, fie că e vorba despre disprețul de castă afișat de cei care se adună pe hyperliteratura pentru a-și construi o lume utopică, în care scriitorii au nume de maneliști și privesc totul cu detașare ostentativă, **spa(s)m** pulsează de ceea ce s-ar chema viață. autentică. necontrafăcută. iar asta place. Șoitu scrie o p(r)oezie evident autoreferențială, în care, sub aparența epicului relatat, plasează insertii lirice profunde. părănd a se obiectiva, a privi cu detașare, el nu face decât să întărească ideea de subiectivitate și să sporească acuitatea trăirii: „*cu textura neagră/ motorina umpluse șantul/ uleiul lucea în soare/ tu erai prinsă/ într-o ambulanță cu/ girofar albastru/ în tine locuia miruna/ cu trei luni înainte/ de a se naște/ era o zi superbă/ un alt septembrie/ iar toate erau la locul lor/ neclintite/ am ajuns la spitalul municipal/ cerul era plin de cearcâne/ lacrimile mele au spălat/ gardul metalic al spitalului/ ochiurile plasei pline de vopsea/ m-am rugat doamne ajută-mă/ nu doamne iartă-mă/ ci doamne ajută-mă/ am urcat la tine/ urăsc orașul în care/ m-am născut/ m-ai lăsat să-ți sărut/ mâna cusută/ pântecul*”

mișcând/ mi-ai spus încet/ și zece paturi erau atintite asupra noastră/ am fost liniștită/ din clipa în care/ te-am văzut ieșind/ viu din mașină” sunt versuri de mare lirism, cum puțini dintre așa-zișii poeți contemporani pot scrie.

dincolo de teribilismele generației, de experimentele încercate, grigore șoitu este un poet autentic, iar volumul acesta condensează o întreagă lume. una actuală, deci interesantă. pentru că așa cum nota și sorin dinco, „*viața bate ficțiunea*”, iar grigore șoitu nu face decât să se lase bătut. cu talent...

Adrian JICU